

K J S

King James bibeln på svenska
[Jona]

November 2019

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Nu kom HERRENS ord till Jona, Amittais son, sägande,
2 Stå upp, gå till Nineveh, den stora staden, och ropa mot den; ty deras ondska har stigit upp inför mig.
3 Men Jona stod upp för att fly undan till Tarshish *bort* ifrån HERRENS närvaro, och for ner till Joppa; och han fann ett skepp avgående mot Tarshish: så han betalade avgiften för detta, och steg ner på det, för att färdas med dem till Tarshish *bort* ifrån HERRENS närvaro.
4 Men HERREN sände ut en kraftig vind till havet, och det uppstod en väldig storm på havet, så att skeppet bedömdes att gå sönder.
5 Då blev sjömännen rädda, och ropade var man till sin gud, och vräkte godset som fanns på skeppet i havet, för att lätta *det* från dem. Men Jona hade gått ner till skeppets sidor; och han låg *där*, och sov djupt.
6 Så skeppets kapten kom till honom, och sa till honom, Vad menar du *med detta*, O *din* sömntuta? Stig upp, åkalla din Gud, om så må vara att Gud skall tänka på oss, så att vi inte ska gå under.
7 Och de sa var och en till sin kamrat, Kom, och låt oss kasta lott, att vi må veta vem som är orsaken *till att* denna ondska *har kommit* över oss. Så de kastade lott, och lotten föll på Jona.
8 Då sade de till honom, Berätta för oss, vi ber dig, av vilken anledning denna ondska *är* över oss; Vad *är* ditt yrke? Och varifrån kommer du? Vilket *är* ditt land? Och vilket folk tillhör du?

9 Och han sade till dem, Jag *är* en hebré; och jag fruktar HERREN, himlens Gud, som har gjort havet och det torra.

10 Då blev männen överväldigande rädda, och sa till honom, Varför har du gjort detta? Ty männen kände *nu* till att han flydde ifrån HERRENS närvaro, eftersom han hade berättat *det* för dem.
11 Sedan sade de till honom, Vad skall vi göra med dig, att havet må stilla sig för oss? Ty havet jobbade, och var stormigt.

12 Och han sade till dem, Tag upp mig, och kasta mig i havet; så skall havet lugna sig för er: ty jag vet att *det är* på grund av mig *som* denna väldiga storm *ligger* på er.

13 Men männen rodde hårt för att föra *det* till land; men de kunde inte: ty havet arbetade, och var stormigt mot dem.

14 Därför ropade de till HERREN, och sade, vi bönfaller dig, låt oss inte förgås för denna mans livs skull, och låt inte oskyldigt blod komma över oss: ty du, O HERRE, har gjort såsom det behagade dig *att göra*.

15 Så de tog upp Jona, och kastade ut honom i havet: och havet upphörde med sitt vredesmod.

16 Då fruktade männen HERREN väldeligen, och offrade ett offer åt HERREN, och gav löften.

17 Nu hade HERREN förberett en stor fisk att sluka Jona. Och Jona var i fiskens mage *under* tre dagar och tre nätter.

Kapitel 2

1 Då bad Jona till HERREN sin Gud

från fiskens buk,
2 Och sade, Jag ropade till HERREN på grund av min nöd, och han hörde mig; från helvetets buk ropade jag, *och* du hörde min röst.

3 Ty du hade kastat mig i djupet, mitt i haven; och strömmarna omringade mig: alla dina böljor och dina vågor svepte över mig.

4 Då sa jag, Jag är fördriven från din åsyn; men jag kommer återigen att titta mot ditt heliga tempel.

5 Vattnen omslöt mig, till själen: djupet inneslöt mig, sjögräset snärjde sig runt mitt huvud.

6 Jag sjönk ner till bergens bottnar; jorden med sina bommar *var* runtom mig för evigt: men du har hämtat upp mitt liv från fördärvet, O HERRE min Gud.

7 När min själ försmäktade inom mig kom jag ihåg HERREN: och min bön kom in till dig, in till ditt heliga tempel.

8 De som ger akt på ljugande fåfångligheter överger sin egen barmhärtighet.

9 Men jag kommer offra till dig med tacksägelsens röst; jag kommer betala *det* som jag har lovat. Frälsning *är* av HERREN.

10 Och HERREN talade till fisken, och den spydde ut Jona på torra *land*.

Kapitel 3

1 Och HERRENS ord kom till Jona för andra gången, sägande,

2 Stå upp, gå till Nineveh, den stora staden, och predika till den den predikan som jag befäller dig.

3 Så Jona stod upp, och for till Nineveh, enligt HERRENS ord. Nu var Nineveh en väldigt stor stad, tre dagsresor lång.

4 Och Jona började att träda in till staden, en dagsresa *in*, och han ropade, och sade, Ännu fyrtio dagar, och *sedan* skall Nineveh kullkastas.

5 Så Ninevehs folk trodde Gud, och utlyste en fasta, och satte på sig säcktyg, från den högste av dem ända till den lägste av dem.

6 Ty ordet nådde till Ninevehs kung, och han stod upp från sin tron, och lade av sig sin mantel, och svepte in *sig* i säcktyg, och satte sig i aska.

7 Och han fick *det* att utropas och kungöras över Nineveh enligt kungens och hans ädlas påbud, sägande, Låt varken människa eller djur, hjord eller flock, smaka något: låt dem inte beta, eller dricka vatten:

8 Utan låt människa och djur skyla sig med säcktyg, och ropa högt till Gud: ja, låt dem *var* och en vända från sin onda väg, och från det våld som *finns* på deras händer.

9 Vem vet *om* Gud kommer vända och ångra sig, och vända sig från sin rasande vrede, så att vi inte ska förgås?

10 Och Gud såg deras gärningar, att de vände från sin onda väg; och Gud ångrade sig om det onda, som han hade sagt att han skulle göra mot dem; och han gjorde *det* inte.

Kapitel 4

1 Men detta misshagade Jona väldigt mycket, och han var mycket arg.

2 Och han bad till HERREN, och sade,

Jag ber *till* dig, O HERRE, *var* inte detta vad jag sa, när jag ännu var i mitt land? Därför flydde jag på förhand till Tarshish: ty jag visste att du *är* en nådfull Gud, och barmhärtig, sen till vrede, och stor i godhet, och *att du* ångrar dig om det onda.

3 Därför nu, O HERRE, tag, jag ber dig, ifrån mig mitt liv; ty *det är* bättre för mig att dö än att leva.

4 Sedan sade HERREN, Har du rätt i att vara arg?

5 Så Jona gick ut ur staden, och satt på stadens östra sida, och gjorde sig där en hydda, och satt under den i skuggan, tills han skulle se hur det skulle gå med staden.

6 Och HERREN Gud ordnade en kalebass, och fick *den* att komma upp över Jona, att den skulle ge skugga åt hans huvud, för att undsätta honom från hans bedrövelse. Så Jona blev väldigt glad över kalebassen.

7 Men Gud ordnade en mask när gryningen steg nästa dag, och den angrep kalebassen så att den vissnade.

8 Och det skedde, när solen steg, att Gud förberedde en svår östanvind; och solen slog mot Jonas huvud, att han försmäktade, och önskade inom sig att dö, och sade, *Det är* bättre för mig att dö än att leva.

9 Och Gud sade till Jona, Har du rätt i att vara arg över kalebassen? Och han sade, Jag har rätt i att vara arg, *ända* till döds.

10 Då sade HERREN, Du har ömkat dig över kalebassen, för vilken du inte har arbetat, inte heller fick att växa; vilken kom upp på en natt, och försvann på en

natt:

11 Och skulle inte jag *då* förskona Nineveh, den stora staden, vari finns fler än 120 000 personer som inte kan urskilja mellan sin högra hand och sin vänstra hand; och *också* mycket boskap?